

[Christiani.]

ærede Minister maaske ogsaa være saa venlig at oplyse os.

§ 14 anser jeg for at være en meget betydningsfuld Paragraf; det er den Paragraf, hvorefter der stilles 70 Mill. Kr. til Raadighed som Kreditgaranti for Eksport her fra Landet. De paagældende Bestemmelser har haft overordentlig stor Betydning, Garantien har været efterspurgt, og Beløbet er vist saa temmelig udnyttet. Ifølge Ordlyden og efter Praksis anvendes Regelen paa den Maade, at Staten garanterer for de Trætter, som Eksporten modtager fra sine Kunder i Udlandet, og jeg tror ikke, at der er lidt større Tab ved denne Garanti, men den har, som sagt, sikkert gjort overordentlig megen Gavn. Selv om jeg indrømmer, at der efter Paragraffens Ordlyd er givet Handelsministeren en vis betydelig Fuldmagt til at fortolke Bestemmelsen og anvende den paa saadanne Omraader, hvor Ministeren finder det forsvarligt, kunde jeg dog tænke mig, at man i Udvalget kunde gøre den noget mere omfattende, paa samme Maade som det sidste Gang blev gjort med Bestemmelsen om Tilskud til Haandværket. Navnlig kunde jeg tænke mig, at man vilde tage Sigte paa at inddrage ogsaa Virksomheder i Udlandet, som beskæftiger et betydeligt Antal Danske og tillige har til Formaal at hjembringe fremmed Valuta, noget, som jeg mener for Øjeblikket er mere vigtigt end det meste andet, man kan foretage sig inden for Erhvervslivet. Det er muligt, at den højtærede Handelsminister vil kunne være enig i en eller anden passende og med Hensyn til Betingelser nærmere præciseret Tilføjelse eller Ændring af denne Paragraf; jeg tror, det vilde imødekomme berettigede Krav.

Jeg skal i øvrigt ikke sige meget om Lovforslaget. Det er, som sagt, gamle Bestemmelser, der her er samlet, og det har, tror jeg, i det store og hele virket tilfredsstillende, og det vil Loven sikkert ogsaa gøre i Fremtiden. Saaledes som Vilkaarene for vort Erhvervsliv i Øjeblikket er, er jeg overbevist om, at Lovforslaget vil finde almindelig Støtte og Billigelse, og jeg vil gerne paa mit Partis Vegne tilsige en velvillig og hurtig Behandling i det Udvalg, som jeg mener maa nedsættes.

Boeck-Hansen: Som vi har gjort det tidligere, vil vi ogsaa stille os velvilligt, naar dette Lovforslag nu paa ny er blevet taget op til Debat. Vi forstaaer saa udmærket godt, at der er Grund til at støtte den lille Industri og ikke mindst Haandværket; de 4 Mill. Kr., der stilles til Raadighed som

Garanti for Laan, er et beskedent Beløb i disse Tider, hvor Erhvervene baade i By og paa Land er stillet meget vanskeligt. Det maa ogsaa erkendes, at med de høje Lønninger, som man efterhaanden maa give, er det nødvendigt, hvis disse høje Lønninger skal kunne bæres, at de mindre Virksomheder holdes i en saadan Orden, at det Arbejde, der udføres, bliver tilstrækkelig værdifuldt; det er ikke nok, at en Arbejder er sin Løn værd, men Arbejdet maa ogsaa være Lønnen værd. Derfor mener vi, det er rigtigt, at de mindre Virksomheder bliver stillet saadan, at de kan holdes i den bedst mulige Orden, uden at det skal blive dem for vanskeligt at skaffe de fornødne Midler dertil.

Jeg vil gerne understrege vor Tilfredshed med, at det baade i § 1 og § 2 udtrykkes, at man maa drage Omsorg for, at der ved de paagældende Laan ikke paaføres eksisterende Virksomheder nogen usund Konkurrence. Virksomheder, som drives godt og solidt, bør ikke udsættes for en usund Konkurrence derigennem, at der ydes disse Laan til vanskeligere stillede Virksomheder. Vi er enige i, at man skal tage sig i Agt for dette.

Ifølge § 2 maa Laanene ikke bruges til Afløsning af andre Laan, medmindre Ministeriet for Handel, Industri og Søfart giver sit Samtykke dertil.

Jeg gaar ud fra, at dette sammenholdt med Bemærkningerne betyder, at hvis der er Tale om et gammelt Laan, som er for dyrt, maa man godt bruge de nye Penge til dette, saaledes at Virksomheden derigennem bliver økonomisk aflastet.

Ved denne første Behandling skal jeg i øvrigt ikke komme ind paa Detailler, idet vi, som allerede den ærede foregaaende Taler har bedt om det, gerne ønsker Udvalg, hvor der altsaa bliver Lejlighed til at gaa i Detailler.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at § 14, som omhandler Eksportkreditten paa 70 Mill. Kr., maaske kunde volde lidt Vanskeligheder enkelte Steder. Men ogsaa dette kan vi tale om i Udvalget.

Jeg vil kun hæfte mig ved §§ 13 og 16. Efter § 16 skal der stilles 150 000 Kr. til Raadighed for Indvinding af nye Omraader, og dette synes vi er en overordentlig klog Anvendelse af Penge. Det er klart, at jo vanskeligere det er for os at skaffe fremmed Valuta, des vigtigere er det at skabe nye danske Værdier; fremmed Valuta er jo i øvrigt ikke andet, end at man har omsat danske Værdier i Udlandet og derved faaet fremmed Valuta til Gengæld. Men jo mindre man kan faa hjem af fremmed Valuta, des